Ring

SPECTATORUL DIN FOTOLIUL Nr. 34: CELEBRUL SCRIITOR AMERICAN WILLIAM SAROYAN

Între miile de oameni care urmăreau meciurile din cadrul campionatelor europene de box de la București, unul ne-a atras atenția în mod deosebit. O figură deschisă, drapată de o mustață lăsată să crească în voia sălbăticiei ei naturale, ca a lui Maxim Gorki. Dar cine e oare acest personaj care nu consultă pe nimeni, care nu manifestă nici entuziasm și nici reprobare, fără preferințe și probabil fără deziluzii, care nu aclamă și nici nu contestă, rezumîndu-se doar să urmărească disputele, cu tot cortegiul lor de peripeții? E William Saroyan, celebrul scriitor american, care a folosit trecerea prin București pentru a fi prezent la această săptămînă a boxului european.

— Cum ați descoperit boxul? — îl atragem în ringul unei convorbiri.

— În America, din copilărie, pe stradă, din joaca cu ceilalți copii, poate chiar în vis...

— Se pare că aveți pentru box predilecții cu totul speciale. Vă rugăm să ni le împărtășiți.

— În America, în care am copilărit și unde trăiesc, boxul este sportul-rege, considerat drept cel mai vechi sport al mulțimilor. Boxul este, în esența lui, sportul săracilor, al celor mulți, sportul în care săracul se poate măsura cu bogatul, urgisitul cu potentatul, în care victoria aparține celui mai tare, celui care luptă mai bine. Boxul este sportul prin care mulțimile respiră dorul de luptă, deslușind în înverșunarea lui nevoia de a se bate, de a-și spune și altfel cuvîntul decît prin jalbe adeseori prea puțin ascultate și satisfăcute în limbajul convenienței sociale.

— Hemingway afirma că cine nu apucă să vadă cel puțin o dată pe an un strașnic meci de box, e păcat că mai trăiește. Subscrieți la această opinie? Socotiți boxul o înclinație, o știință, o artă sau numai un spectacol?

— Boxul este un conglomerat de atribute, care le adună pe toate cele la care v-ați referit dv. În plus, boxul este sportul în care conflictul dramatic e mai evident, momentele din ring purtîndu-te cu gîndul la însăși lupta pentru viață.

— Dacă ați fi practicat boxul, la ce categorie v-ar fi plăcut să vă încadrați?

— La categoriile mici lupta e întotdeauna bazată pe tehnică, pe suplețe, pe scrima mănușilor, pe rapiditatea mișcărilor. La cele mari, disputa se bazează, în primul rînd, pe forță, pe puterea pumnului. Să pomenesc aici de Tony Galento, de Jack Dempsey sau chiar de Luis Firpo, supranumit „taurul din Pampas", pe care i-am cunoscut personal? Eu aș fi dorit să lupt în prima categorie, dar după cum vedeți, cîntarul mi-e potrivnic căci depășesc greutatea.

— Deci?

— Deci, iată răspunsul meu la întrebarea dv. anterioară: boxul este o artă prin tehnica lui, o tehnică avansată la măiestria artei și în orice caz o știință, o știință care nu e hărăzită oricui, o știință în care savanții se numesc campioni. Înmănunchierea acestor atribute și folosirea lor cu eficiență asigură nuanța artistică a boxului.

— De ce asistați la galele de box?

— Încă din copilăria mea grea, de odraslă a unei familii de imigranți în America, atunci cînd vindeam ziare pe trotuarele străzilor, aveam și răgazul, între două valuri de cumpărători, să citesc eu însumi ziarele și să reții. Și mă pasionau cronicile de box, reportajele despre viața marilor protagoniști care țineau atunci capul de afiș. Pătrunderea într-o arenă de box a copilului care eram eu pe atunci, cu bilet plătit din banii destinați mîncării, mi-a dat senzația că sînt și eu un boxer. În arena din București, ca într-un gigantic laborator cu elemente vii, îi aflu acum pe cei mai buni boxeri din multe țări. Am în față un ecran viu în care pot aprecia specificul școlilor naționale de box, caracteristicile, temperamentele și, mai ales, gîndirea și puterea de luptă a fiecăruia. Ei, acest prilej e un mare lucru, pentru că în esența lui boxul e gîndire și luptă. Și apoi, spuneți și dv., nu e mai frumos ca tineretul lumii să se înfrunte în ring decît pe cîmpiile de luptă, în care larma nu are nimic din voluptatea gălăgioasă a arenelor de box, din lirica boxului? — **a încheiat, cu o întrebare, care e de fapt o mărturisire, celebrul scriitor William Saroyan, ale cărui cărți sînt de aflat pe multe dintre meridianele globului pămîntesc.**

V. FIROIU

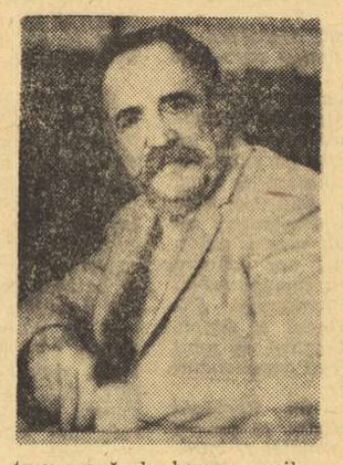

June 1 1969

To the Boxing Fans of Sportul in Romania

William Saroyan

Cititorilor pasionați de box ai ziarului „Sportul" din România.

„COME BACK" PUGILISTIC

În toamna lui 1967, cînd selectam schița „Filipinezii" pentru nr. 10 al revistei „Secolul 20", închinat sportului, nu mi-aș fi putut închipui cîtă bucurie îi voi produce autorului.

— Așadar, vezi că am scris și despre boxeri — mi-a spus aproape cu reproș William Saroyan. Cînd a adăugat plin de orgoliu că a publicat și multe alte povestioare cu boxeri, l-am trecut imediat în galeria marilor scriitori americani îndrăgostiți de lumea pugilismului: Jack London, Ernst Hemingway, Ring Lardner, Bud Schulberg.

Am avut impresia că popasul lui prelungit, două seri la rînd, în arena boxului continental, în locul unei plimbări prin oraș sau al cine știe cărei alte delectări, mărturisea nostalgia unei tinereți pierdute. Vorbea pios despre box. Cerea lămuriri despre regulile amatorilor. S-a amuzat de expresia „caching the flies", din atît de coloratul folclor al peluzei: a prinde muște. Și mereu evocarea gloriilor de altă dată, de la Dempsey pînă la Joe Louis („prietenul meu, acum agent de publicitate la Las Vegas") sau Ray Sugar Robinson („totuși, cel mai bun dintre ei, un adevărat artist").

Sînt sigur că în suita nouă a notelor lui de drum în jurul lumii, „Eu, călătorind...", Bucureștii vor apare sub chipul unui „come back" pugilistic.

Victor BANCIULESCU

NIKOLAI OZEROV — reporter sportiv prin 36 de țări

— Cine ești dumneata, Nikolai Ozerov?

— Mai întîi, mă consider un credincios slujitor al Thaliei. În 1945 am terminat Institutul de artă dramatică din Moscova. De atunci am jucat la M.H.A.T. și din colectivul secției de teatru a radioteleviziunii moscovite, într-un repertoriu larg de la Shakespeare la Gorki, de la Tolstoi și Cehov la Sheridan.

— Cum ajunge un artist emerit cel mai cunoscut și mai apreciat comentator sportiv din țara sa?

— Am fost, mai întîi, jucător de tenis (45 de titluri unionale), pe vremea cînd la dumneavoastră frații Viziru și Caralulis erau marile rachete (ne-am și întîlnit în numeroase partide). Într-o zi, cineva avu ideea să încerc o transmisie sportivă la radio. S-a întîmplat acest lucru la 29 august 1950 și tentativa, probabil, a plăcut.

— Mă tem să întreb la cîte competiții ați participat în ucest răstimp, în calitate de radio și telereporter. Mă aștept la o enumerare cît o carte de telefon.

— Vă dau numai un ultrarezumat: toate olimpiadele de iarnă și de vară din 1950 încoace; 3 campionate mondiale de fotbal (Suedia, Chile, Anglia); întîlniri din tot atîtea campionate de fotbal ale Europei (inclusiv turneul final de anul trecut din Italia); 12 campionate mondiale de hochei; două campionate mondiale de hochei pe iarbă; campionate europene de atletism, box, turnee de tenis la Wimbledon.

— Palmaresul e — probabil — unic în felul său, și presupune peregrinări prin...

— 36 de țări.

— Ce sprijin găsește comentatorul sportiv Nikolai Ozerov în actorul cu același nume?

— Foarte mare. Dicțiunea, frazarea, debitul verbal, promptitudinea replicilor, prezența de spirit, capacitatea de integrare într-o anumită atmosferă, posibilitatea de a exprima intense stări afective, toate acestea și încă multe altele fac parte din arsenalul actoricesc și sînt excelente atribute pentru reporterul stadioanelor.

— Sportul, cu înfruntările, apoteozele și momentele lui de tragism, cu marile furtuni sufletești pe care le dezlănțuie, cu destinele atîtor eroi victorioși sau înfrînți, pare unui om de formație teatrală o vastă frescă dramatică?

— Desigur. M-am gîndit de multe ori la lumea sportului, ca la un univers cu autentice conflicte omenești, cu momente de excelent dramatism, echivalent cu cel existent în teatrul de cea mai bună calitate. Am trăit epopeile atîtor eroi ai stadioanelor, substituindu-mă lor, încercînd și reușind adesea să intru în pielea acestor personaje, încît consider că manifestările mele de comentator sportiv compun prin adiționare cel mai lung și mai interesant rol al unei de mult începute cariere actoricești.

— Care sînt cele mai izbutite transmisii sportive pe care le-ați realizat?

— O suită de reportaje din timpul Olimpiadei de la Melbourne, comentariile la senzaționalele curse ale lui Vladimir Kuț, finala Cupei Europei la fotbal din 1960, precum și transmisiile de la campionatul mondial de hochei din Suedia (1963).

— Cu ce calitate se mîndrește crainicul reporter Nikolai Ozerov?

— Cu obiectivitatea informării.

În aceste zile Ozerov, împreună cu Satkov (fost campion olimpic de box), transmite pentru radioteleviziunea sovietică aspecte de la campionatele europene de box.

R. BALABAN

MICROSTATISTICĂ

- **La marea competiție au participat 180 de pugiliști din 25 de țări. În semifinală s-au calificat 44, reprezentînd 17 țări, iar în finală 22, din 9 țări.**
- **Pînă la reuniunea finală s-au desfășurat 158 de meciuri, dintre care 30 s-au terminat prin abandon, 2 prin k.o., 3 prin descalificare, restul la puncte.**
- **Pe parcursul celor 12 gale s-au dictat 17 avertismente. Cele mai multe le-a înregistrat — în același meci — boxerul spaniol Rubio, care, totalizînd 3 atenții, a fost descalificat.**
- **De-a lungul competiției, arbitrii din ring au fost puși în situația de a număra pînă la opt de 74 de ori. Printre cei mai buni puncheuri se află Victor Silberman, care a provocat adversarilor șase k.d.-uri și A. Dumitrescu, cu 4.**

CARICATURIȘTII LA GALĂ

Neagu RĂDULESCU

CALISTRAT CUȚOV

Vladimir SAFRONOV
(U.R.S.S.)

SEVI TATAR
Turcia

AI. CLENCIU

EDDIE HEARN
(antrenor secund-Anglia)

N. ANESTIN

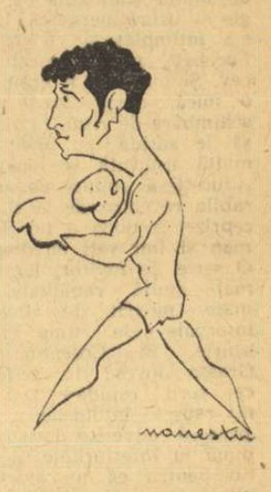

VICTOR SILBERMAN

FOTOGRAFIA ZILEI

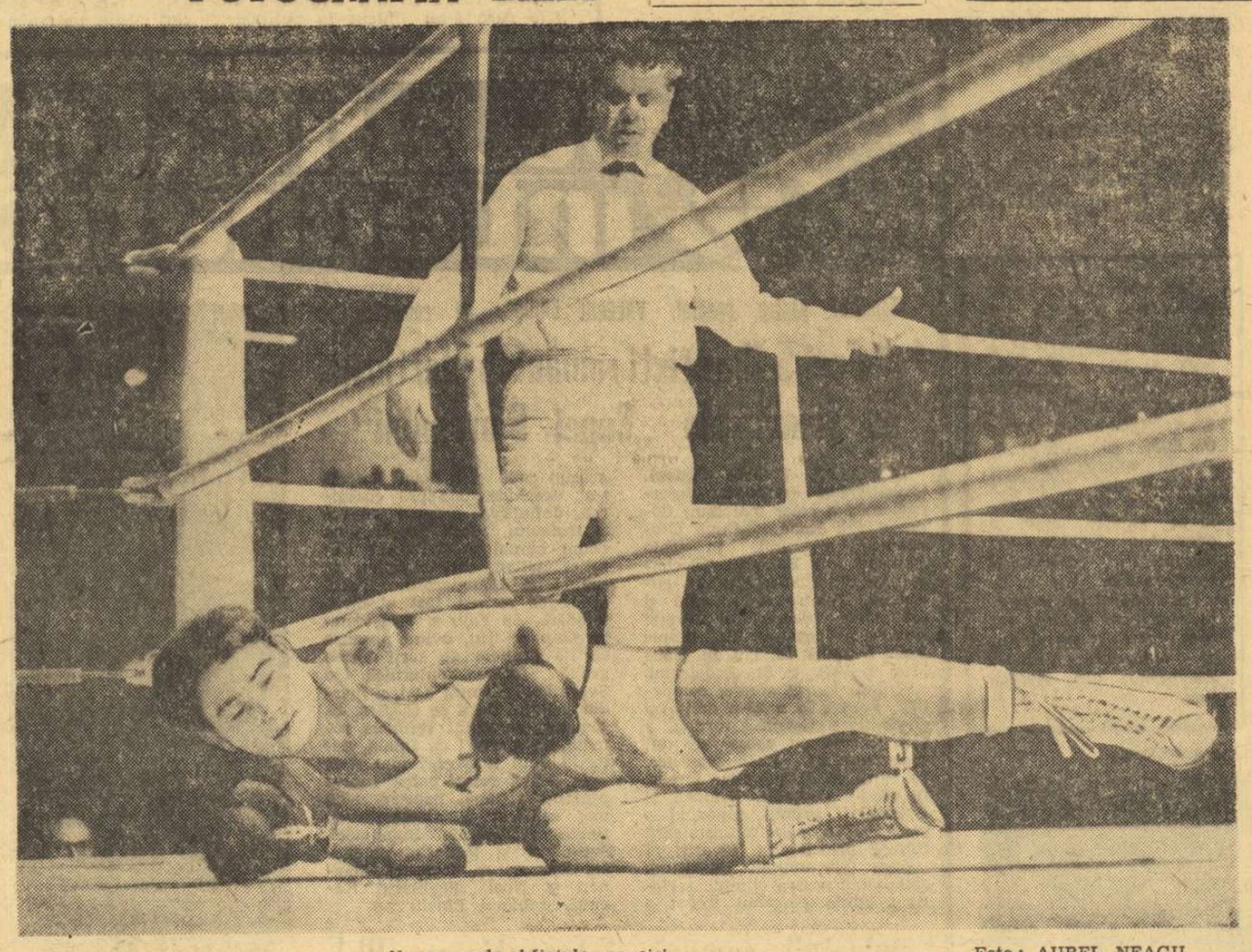

— Nu pe acolo, băiatule, pe aici...

Foto: AUREL NEAGU

VIRGIL SALVAN LA EUROPENE

O surpriză pe cît de neașteptată, pe atît de plăcută. Vineri seara, în timpul disputării celei de a doua semifinale a campionatelor europene de box ne-a vizitat la masa presei arhitectul clujean Virgil Salvan, unul dintre pionierii boxului românesc. În ciuda celor 80 de ani, Virgil Salvan a venit la București pentru a vedea la fața locului disputele celor mai valoroși pugiliști de pe continentul nostru. Chemarea ringului a fost mai puternică decît tentația de a viziona „europenele" din fotoliu, pe micul ecran. Prin prezența sa la campionatele continentale, Virgil Salvan și-a mărturisit din nou dragostea pentru sportul tinereții sale.

ANCHETA INTERNAȚIONALĂ A ZIARULUI sportul

ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ BOXUL AMATOR?

1. Ținînd seama de tentațiile multiple ce i se oferă astăzi, prin ce mijloace credeți că poate fi atras tineretul spre exercițiul dur al boxului?

2. Nu credeți că prin efectuarea cîntarului la urcarea în ring ar putea fi alungat din box un prilej frecvent de ipocrizie?

3. Ce condiții trebuie îndeplinite pentru a menține corectitudinea și a înlătura brutalitatea din boxul amator?

„ÎNSUȘIREA TEHNICII, DE LA PRIMELE ANTRENAMENTE..."

dezideratul lui ION POPA

1 Prin fața ochilor noștri s-au perindat, zilele acestea, cei mai valoroși pugiliști din Europa. Toți s-au întrecut cu ardoare, dar nu toți au reușit să ne arate ceea ce are mai frumos acest sport. Concluzia pe care o trag — deci — este că boxul are mare nevoie de sportivi de certă valoare, că prea puține talente autentice am văzut între corzile ringului. Și aceasta, datorită faptului că — lucru verificat chiar și în țara noastră — spre sălile de box vin azi mai puțini tineri decît acum, să zicem, 15—20 de ani. Ei bine, ținînd seama că la dispoziția tineretului de azi stau multe tentații extrasportive, cred că prin popularizarea unor mari campioni (prin presă, radio, T.V., filme documentare etc.) am putea să repopulăm sălile noastre. Și, pentru că a venit vorba despre săli, este absolută nevoie ca acestea să prezinte un aspect cît mai plăcut: aparatură, dușuri, vestiare, mă rog, tot ceea ce poate atrage un tînăr care vrea să practice boxul. Cînd intră în sală, sportivul să se simtă cît mai bine, să se pregătească cu plăcere. În sfîrșit, pentru atragerea tineretului spre nobila artă este nevoie de „gale de propagandă", îndeosebi în orașe fără tradiție pugilistică, gale în cadrul cărora alături de sportivi din localitățile respective să evolueze și boxeri fruntași.

2 Nu încape nici o îndoială, oficierea cîntarului trebuie să se facă așa cum se procedează în prezent. Dacă acest lucru s-ar efectua cu puțin timp înaintea meciului, sportivul n-ar mai putea lupta în plenitudinea forțelor. Trebuie să se țină seama că majoritatea boxerilor se prezintă la cîntar nemîncați, pentru a evita orice surpriză, adică pentru a nu depăși categoria de greutate. După cîntar, normal el trebuie să mănînce. Apoi, în ring! Or, a te urca între corzi cu stomacul plin înseamnă să aduci prejudicii organismului.

3 Tehnică desăvîrșită, adică lovituri corecte, precise și variate, o continuă mișcare în ring, o apărare cît mai bine pusă la punct. Pentru a ajunge însă la asemenea măiestrie trebuie ca încă de la primele lecții de antrenament să se insiste asupra însușirii treptate a tehnicii. Dacă Ion Covaci, de pildă, ar fi învățat de la început a.b.c.-ul boxului, azi ar fi fost un boxer desăvîrșit ținînd seama și de forța pe care o are. Desigur că pe parcursul procesului de antrenament este nevoie să se repete, să se studieze, să se corijeze loviturile. Numai astfel vom ajunge să avem mai mulți boxeri tehnici, capabili de rezultate deosebite.

Romeo CĂLĂRAȘANU

Celebrul antrenor polonez FELIKS STAMM:

„VISEZ LA DISPARIȚIA KNOCK-OUT-ului!"

Prezent la București, în calitate de observator — la începutul acestui an, medicii i-au recomandat să rămînă, măcar temporar, ceva mai departe de corzile ringului — reputatul antrenor polonez Feliks Stamm face parte din acea categorie de oameni ai universului pugilistic despre care cifrele vorbesc mai bine decît toate cuvintele dicționarului: pan Feliks a fost omul care, într-o carieră de aproape trei decenii, a dădăcit, din colțul careului magic, 5 campioni olimpici (Chychla — la Helsinki, Pazdzior — la Roma, Grudzien, Kulej și Kasprzczyk — la Tokio și, din nou, Kulej — la Mexico) și nu mai puțin de 25 de campioni ai continentului, între care nume ca Pietrzykowski, Drogosz sau Walaszek nu mai necesită nici o prezentare... Nu călcăm, desigur, în perimetrul exagerării afirmînd că Feliks Stamm — boxerul cu o nesemnificativă carieră competițională („Mi-e greu să recunosc: în viața mea n-am susținut decît... 13 meciuri!") — se numără astăzi printre cei mai de necontestat specialiști ai nobilei arte, fiind unul dintre practicienii cei mai verificați din lumea boxului mondial, posesorul unui palmares pe care l-am numi, cel puțin, impresionant.

În camera nr. 102 a hotelului sportiv din complexul „23 August", Feliks Stamm a răspuns cu gentilețe la întrebările impuse de ancheta noastră, rugîndu-ne, totodată, să transmitem foștilor și actualilor pugiliști români un cald și sincer salut.

Și-acum, răspunsurile:

1 Dacă mi-ați fi pus această întrebare înaintea europenelor, v-aș fi crezut mai îndrituit s-o faceți decît acum, cînd pot să vă spun absolut deschis: voi, românii, nu trebuie să vă faceți griji în privința atragerii tineretului spre box! Atunci cînd există succese — și aceste campionate vă vor fi, probabil, foarte favorabile — cînd popularizarea sportului cu mănuși atinge toate sferele posibile — atunci tinerii vin singuri spre sălile de antrenament!

Știu, în contextul educației contemporane se vorbește adesea despre necesitatea penetrației boxului în școli — ca argument decisiv în realizarea unei continuități, a unei tradiții. Au și apărut primele exemple: Anglia, Japonia, R.D.G., U.R.S.S., dacă nu mă înșel...

Ei bine, nu cred că boxul în școală rezolvă totul! Poate că acest sport nu este, prin definiție, o activitate de masă. Cred — și sper să nu mă înșel — că problema nr. 1 este cea a antrenamentului, a seriozității lui. Adică, meserie sau distracție.

2 Nu, nu consider că actualul sistem de cîntărire ar trebui modificat. Pe de o parte, el asigură condiții egale ambilor boxeri, pe de alta, oferă posibilitatea adăugării, în ultimul moment, a unor kilograme, uneori atît de necesare... Se vîntură ideea „ultimelor trei ore dinaintea gongului", dar eu am impresia că n-ar fi vorba decît despre o sursă de griji în plus!

3 Iată o întrebare care-mi place tare mult! Și îmi place pentru că am certitudinea că, în privința corectitudinii — mă refer nu numai la cea din ring —, marea majoritate a arbitrilor și arbitrilor-judecători ar rămîne... muți! Lăsînd gluma de-o parte, trebuie să recunosc că și în acest domeniu principalul „argument" îl constituie tot antrenorii, cei care au menirea să-și inițieze elevii în spiritul unui box cît mai tehnic. Ca să excludă total brutalitatea dintre corzi, arbitrii de ring opresc acum mult mai repede meciurile decît o făceau înainte (uneori chiar prea repede...) — și acest lucru este, desigur, de apreciat.

Visez, însă, la o zi cînd termenul de k.o. va dispărea din dicționarul boxului, dar sînt convins că ziua aceea nu va veni niciodată. K.O.-urile se vor rări, dar nu vor putea să dispară cu totul, prin chiar esența lor accidentală...

Ovidiu IOANIȚOAIA